

Preek ds. T.J. Keegstra - 1 Johannes 3 : 3

Ps. 46 : 1 en 4

Ps. 25 : 5 en 7 (na de wet)

Ps. 48 : 4 (na de geloofsbelijdenis)

Ps. 66 : 1, 3, 5, 6, 7

Ps. 89 : 8

Ps. 27 : 3, 7

Lezen: 1 Joh. 2 : 28 – 3 : 10

Tekst: 1 Joh. 3 : 3

Geliefde broeders en zusters in onze Here Jezus Christus,

Ik wil u vanmorgen (vanmiddag) spreken over de christelijke hoop. En dan voelt u wel, dat het daarbij over iets totaal anders zal gaan, dan over wat men onder "hoop" verstaat. De christelijke hoop is niet een hoop naast veel andere "hopen", nee, ze is volstrekt anders, ze is éinig, uniek.

Wanneer de wereld spreekt over "hoop", dan zit er tegelijk ook een element van wanhoop in. Want haar hoop wordt altijd bepaald door het "misschien". Misschien krijg ik wel, wat ik verwacht, maar misschien word ik ook in mijn verwachtingen teleurgesteld. In het hopen van de wereld zit dus steeds een element van onzekerheid; vaak ook van een verterende onzekerheid.

En gemeente, die onzekerheid ontbreekt nu juist radicaal bij christelijke hoop. Zij is niet een kansberekening, maar ze bevat precies dezelfde elementen als ook ons geloof bevat. U weet, wat we daarvan belijden in zondag 7: "Een waar geloof is niet alleen een stellig weten of kennen . . . maar ook een vast vertrouwen".

Kijk, datzelfde vindt u nu ook bij de christelijke hoop. Ze heeft in zich een stellig weten en een vast vertrouwen. De christelijke hoop is een verzekerd en blij verwachten, dat Gods beloften hun vervulling zullen vinden. Daar bouwt de christelijke hoop op, op die beloften van God.

U moet in dit verband eens letten op die prachtige tekst uit Hebr. 7 : 19: "Haar", dat is die hoop, "hebben wij als een anker der ziel. We weten allemaal, wat een anker is. Wordt dat uitgeworpen, dan ligt het schip vast. Dan kan het door stroom en golven niet meer worden meegesleurd. Zo is ook de christelijke hoop een anker voor de ziel, dat veilig en vast is. Met andere woorden: Die hoop geeft ons vastheid en zekerheid: Door haar weten we ons veilig!

Waarom kunnen we ons veilig voelen? Wel, zegt Hebr. 7: Omdat zij "reikt tot binnen het voorhangsel" dus tot binnen het heilige der heiligen; tot binnen de woonplaats van God. En dan niet slechts die woonplaats, zoals zij zich hier op aarde in de tempel in Jeruzalem bevond. Nee, het is de woonplaats, 'waarheen Jezus voor ons als Voorloper is binnengegaan naar de ordening van Melchizedek, hogepriester geworden in eeuwigheid.' Dus: dat is het hemelse heiligdom, waar onze verhoogde Priester-Koning is!

Dáár ligt nu onze hoop verankerd. Of beter: In Hem ligt ze verankerd. In die Priester-Koning, Die, na een slachtoffer voor de zonden, voor onze zonden, gebracht te hebben, "voor altijd is gezeten aan de rechterhand van God, voorts afwachtende, totdat Zijn vijanden gemaakt worden tot een voetbank voor Zijn voeten. Want door één offerande heeft Hij voor altijd volmaakt, die geheiligd worden" (Hebr. 10 :12 v.v.). En: "Daarom kan Hij ook volkomen behouden, wie door Hem tot God gaan (7 : 25).

Ziet U, gemeente? Dat is de vastheid van de christelijke hoop! Ze is geworteld in Hem, Die Zichzelf als een smetteloos offer aan de Vader gebracht heeft, opdat wij als geroepenen de belofte van de eeuwige erfenis ontvangen zouden!

Hoewel er aan die hoop meteen ook nog een andere kant is. Want Christus heeft Zichzelf zo aan de Vader gebracht, niet slechts voor ons plezier, maar, zegt Hebr. 9 om "ons bewustzijn (te) reinigen van dode werken, om de levende God te dienen". De christelijke hoop is een levende hoop, die aan het werk zet. Van haar gaat een vernieuwde werking op ons uit. Wie deze hoop op Hem heeft, reinigt zichzelf, namelijk van de zonde en van alle ongerechtigheid. Hij haat het kwaad en alle verontreiniging. Om dan zó aan de Here op te offeren: hart en ziel en leven. Ja, dat hij helemaal tot prijs is van Zijn heerlijkheid.

Ik bedien u Gods Woord onder het volgende thema: De apostolische aansporing om te leven uit de christelijke hoop. Daarbij worden ons twee dingen aangewezen:

1. De rijkdom van deze christelijke hoop.
2. De verantwoordelijkheid dóór deze christelijke hoop.

1. "En een ieder, die deze hoop op Hem heeft, reinigt zich ..." Déze hoop! Daarmee wordt terugverwezen naar wat Johannes zojuist heeft gezegd in vers. 2: "Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods en het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen; maar wij weten, dat, als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem gelijk zullen wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is."

Wanneer je die woorden op je in laat werken, dan is het toch wel om te duizelen, zo rijk! Zó overweldigend! Nietwaar? "Geliefden, nu zijn wij kinderen van God... Wij, dat zijn u en ik en jullie jongens en meisjes. Ook de allerkleinsten onder jullie. Wij met al onze zonden en gebreken, kinderen van God. Had dit hier van de engelen gestaan, we zouden onmiddellijk instemmend geknikt hebben. Want Gods engelen zondigen niet. Maar intussen staat het hier toch niet van hen, maar geldt het ons. "Ziet welk een liefde ons de Vader gegeven heeft, dat wij kinderen Gods genoemd worden". Door Hem genoemd worden staat er. Hij gaf ons die ere naam. Hoe zwaar en hoe vaak wij ook Zijn wetten schonden, God zegt ons: Mijn kinderen. En dus zijn we het ook!

En dit dan met alle rijkdommen van dien. Want, zegt Johannes, "en het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen."

U moet dit goed begrijpen, gemeente. Er staat niet: Wij wéten niet, wat wij zijn zullen. Heel wat christenen lezen het wel zo. En dan tobben en tobben maar. Is het wel voor mij? Mag ook ik mij kind van God noemen? Ze weten het niet. En ze zouden toch zo heel graag zekerheid willen hebben. Maar Johannes weet van zulk tobben niet. Hij zegt eenvoudig: Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods. Het staat zonder meer voor Hem vast. Want zo heeft hij dit door het onderwijs van zijn Meester geleerd. Denkt maar aan wat de Here Jezus zegt, als op de Paasdag Maria van Magdala naar de discipelen gestuurd wordt. Dan krijgt ze deze boodschap mee: " ga naar Mijn discipelen en zeg hun: Ik vaar op naar Mijn Vader en uw Vader, naar Mijn God en uw God."

Daar hebt u het: Mijn Vader en uw Vader. En daarom heeft Johannes in zijn Evangelie van deze rijkdom ook al gezongen: "Doch allen, die Hem aangenomen hebben, hun heeft Hij macht gegeven om kinderen Gods te worden, hun, die in Zijn Naam geloven."

Dat zijn we dus: kinderen van God. Dank zij Pasen. Of beter: Dank zij Jezus Christus, de Kurios van Pasen. Omdat Hij de Overwinnaar is van zonde en dood. Die op de Goede Vrijdag ons met God verzoend heeft en daarom werd bekleed met de glorie van Pasen.

Om vervolgens als de verhoogde Priester-Koning door Zijn Heilige Geest ons het volgende lied van de bevrijding te doen zingen: "Wij dan, gerechtvaardigd uit het geloof, hebben vrede met God door onze Here Jezus Christus, door Wie wij ook de toegang verkregen hebben in het geloof tot deze genade, waarin wij staan, en roemen in de hoop op de heerlijkheid Gods."

We mógen weer kinderen zijn. In genade aangenomen kinderen. En daarmee erfgenamen van het eeuwige leven!

Kijk, en dat is het nu ook, wat hier door Johannes gezegd wordt: We zijn kinderen van God. Dat is op zichzelf al veel. Maar het is nog lang niet alles. Het gaat nog oneindig heerlijker worden. Want het is nog niet geopenbaard, nog niet aan de dag getreden, wat

we zijn zullen. De vólle rijkdom van het kindschap ontbreekt ons nog. Want ons lichaam is nog niet verheerlijkt. De dood werpt nog zijn schaduwen over ons. En aan de zonde zijn we nog lang niet afgestorven.

Maar dit blijft zo niet! Er zal verlossing komen uit het lichaam van deze dood!

Dat is niet: Verlossing van ons lichaam van vlees en bloed en beenderen, zodat we als naakte zielen verheerlijkt worden. Allerm minst! Ook al zullen we na onze dood voor een tijd naar de ziel bij Christus zijn, Zijn verlossing bedoelt meer. Ze raakt ook ons lichaam. Want dáárin zit de zonde niet. Beslist niet! We zullen straks dan ook, precies als onze verheerlijkte Christus, echte mensen met echte lichamen zijn. We zullen Hem gelijk zijn. Ook ons lichaam is bestemd om straks te bloeien in onverderfelijkheid.

Wanneer daarom de Schrift spreekt over het lichaam van deze dood, dan bedoelt ze daar iets anders mee. Dan bedoelt ze daar dit mee, dat we, als het er op aan komt, helemaal van de zonde doortrokken zijn. Dat de kanker van de zonde heel dit aardse bestaan heeft aangetast. En dáár komt een einde aan. De zonde zal vernietigd worden en de macht van het verderf zal uit de schepping worden uitgebrand.

Gaat u het begrijpen, broeders en zusters? En jullie, jongens en meisjes?

“En het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen.” Dat betekent: Er wacht ons een toekomst waarin we eeuwig ons verheugen / verblijden zullen. “Want als kinderen van God hebben we een Vader, Die eeuwig is. En een Verlosser, Die ook Zelf het leven heeft in Zichzelf. En Die als zodanig ons ook eeuwig leven geeft. We hebben een Kurius, Die gisteren en heden Dezelfde is tot in alle eeuwigheid. En Die als de goede Herder, naar Zijn belofte, zó ons bewaakt, dat niemand ons uit Zijn hand roven kan!

U begrijpt: Dit betekent niet, dat we dús nu wel op onze lauweren kunnen gaan rusten. Nee, ook vandaag blijft staan, dat wie in de Zoon geloóft, eeuwig leven heeft; maar wie de Zoon van God ongehoorzaam is, zal het leven niet zien in der eeuwigheid. Hoe vroom hij zich overigens ook voorgedaan mag hebben. Maar wie gelooft, kan gaan zingen van de Herder, Die hem bewaren zal! Eeuwig bewaren. Zelfs in de dood! Zoals Hij ons dat ook zo duidelijk beloofd heeft:

“Ik ben de Opstanding en het leven; wie in Mij gelooft, zal leven. Ook al is Hij gestorven: en een ieder, die leeft en in Mij gelooft, zal in eeuwigheid niet sterven.” (Joh. 11 : 25).

Ik geloof de wederopstanding van het vlees en het eeuwige leven! Maar hóe dit zijn zal, ik weet het niet. Niemand weet het. Want het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen. Het is vandaag in deze wereld nog niet te zien. Het is nog niet zichtbaar, nog niet openbaar geworden. Ik kan er alleen maar bij benadering iets van zeggen. Zoals Paulus dat ook doet in 1 Cor. 15: “Er wordt gezaaid in vergankelijkheid, maar opgewekt in onvergankelijkheid; er wordt gezaaid in oneer en opgewekt in heerlijkheid. Er wordt gezaaid in zwakheid en opgewekt in kracht. Er wordt een natuurlijk lichaam gezaaid en een geestelijk lichaam opgewekt . Gelijk wij het beeld van de stoffelijke gedragen hebben (d.i. het beeld van Adam), zo zullen wij het beeld van de hemelse (d.i. (Christus) dragen.” En dan zullen we altijd bij de Here wezen. In de tent van God bij de mensen. Zonder gezocht en zonder geweest. De tranen zijn door Vader Zelf ons van de ogen afgewist. Zoals een moeder troost, zal Hij ons troosten. En nooit zullen we ook meer bang hoeven zijn voor de toorn van God. Want nooit zal er meer de zonde zijn, die Hem bedroeft en vertoornt. Nooit zullen we ook meer verschrikt worden door ziekte, pijn of dood. Ons wacht een onverderfelijke, onvergankelijke, onverwelkelijke en onbevleete erfenis.

En inderdaad, wanneer we de Bijbel lezen, dan weten we al héél veel van wat ons te wachten staat. Het zal alles heerlijk zijn. Maar hoe heerlijk weten we toch nog niet. Geen mens kan ons die komende heerlijkheid beschrijven. Alleen hiérvan zijn we zeker, dát het komt. “Wij weten, dat, als Hij geopenbaard zal zijn, wij Hem gelijk zullen wezen.” Ja, wij wéten. Ziet u, hoe vast en zeker die christelijke hoop is? Johannes zegt niet, zoals de wereld en zoals ook velen in de Kerk: ‘t Kan vriezen en ‘t kan dooien. Ik kan er komen,

maar evengoed ook niet. Nee, er is voor hem geen twijfelen aan. Het gaat onherroepelijk heen naar de dag van Jezus Christus. Dat is naar de dag, waarop we allemaal Hem zullen zien. Zoals ook Johannes Hem op Pasen heeft gezien: Als de Kurios! Als de Heer en Gebieder, Die om Zijn kruisgehoorzaamheid álle macht bezit in hemel en op aarde. Hoewel, straks zullen we Hem ook nog oneindig rijker zien! Want hoezeer Hij op Pasen voor de discipelen ook als de Kurios openbaar mocht worden, Zijn heerlijkheid was nog verhuld en omsluierd. Vergelijkt u die maar eens met die geweldige heerlijkheid, waarin Johannes Hem op Patmos mocht zien. Die was zó overweldigend, dat hij als dood aan Zijn voeten viel. En zo zullen we Hem straks zien: in onbedekte heerlijkheid. En we zullen leven!

Ja, we zullen Hem gelijk zijn.

U denkt nu misschien, dat wij ook als Hij, God zullen worden. Nee, zó heerlijk zal Hij alleen zijn in alle eeuwigheid: Aan Ons gelijk, ja maar tegelijk ook aan God gelijk! Maar als mens zullen we toch Hem gelijk zijn.

Hij eeuwig - wij eeuwig met Hem.

Hij heerlijk - wij met Hem verheerlijkt.

Hij gesierd met eeuwige kracht - wij daarin het beeld van Hem.

Hij onvergankelijk - wij ook opgewekt of in een punt van de tijd veranderd tot onvergankelijkheid.

Precies zoals Paulus dat ook zegt in Col. 3: "Want gij zijt gestorven en uw leven is verborgen met Christus in God. Wanneer Christus verschijnt, die ons leven is, zult ook gij met Hem verschijnen in heerlijkheid."

Zó zal het gaan, broeders en zusters, jongens en meisjes. We zullen Hem zien zoals Hij is en bij dat zien zullen we Hem gelijk worden. Dat is de hoop, waardoor u zich mag laten beheersen, omdat de Priester-Koning Jezus Christus als Hogepriester naar de ordening van Melchizedek als Voorloper voor u is binnengegaan tot achter het binnenste voorhangsel! Ja, als Uw Vóórloper. Dat is: U zit allen aan Hem vast. U bent al met Hem in de hemel gezet. En daarom mag u nu zeker weten en vast vertrouwen en vol vreugde uitzien naar die grote dag!

Wij weten, dat als Hij komt wij Hem gelijk zullen zijn. 't Is haast niet te geloven.

Maar Hij is daar boven met óns vlees en óns bloed en ónze beenderen.

En daarom kunnen we vandaag danken en blij zijn, ook al worden we misschien voor een korte tijd door allerlei verzoeken beproefd. Ook al kan het zijn, dat het wel eens erg moeilijk wordt om dit alles zo te blijven geloven. Want het wil er toch niet zo heel best meer in vandaag.

En het onverzwakt opkomen voor dit Evangelie wordt steeds meer van de hand gewezen. Denk maar aan de manier waarop het "Getuigenis" van die hervormde theologen bejegend wordt. De hervormde synode krijgt het ene verzoek na het andere om er zich toch niet te veel door te laten ophouden, laat staan er zich naar te richten. Het zou alleen maar, zegt men dan, voortgaande polarisatie veroorzaken. Of, in heel gewoon Nederlands, een breuk geven tussen de belijders van dit Evangelie en hen die het niet geloven!

Laat echter door zulke leuzen u van uw hoop niet afbrengen, broeders en zusters.

En jullie ook niet, jongens en meisjes. Ook niet al komt u daardoor misschien steeds meer in het isolement te staan. Maar laat de echtheid van uw geloof blijken tot lof en eer en heerlijkheid van uw Here en Koning in de dag van Zijn openbaring. Als Hij komt op de wolken om zó Zijn gelovigen in het gelijk te stellen en dat Zijn tegenstanders gedwongen worden hun ongelijk te bekennen en daarin Hem te verheerlijken! Ja, want denkt u niet, dat deze hoop alleen maar een kwestie van de toekomst is. Paulus laat ons dat wel anders zien in 2 Cor. 3: "De Here nu is de Geest; en waar de Geest des Heren is, daar is vrijheid. En wij allen, die met een aangezicht, waarop geen bedekking is, de heerlijkheid des Heren weerspiegelen, veranderen naar hetzelfde beeld van heerlijkheid tot heerlijkheid, immers door de Here, Die Geest is." De hoop op wat nog moet komen, doet leven. Nú al. Ze zet ons in beweging. Precies als op de Paasdag de discipelen in beweging werden gezet. We gaan jágen naar de volmaaktheid. Jágen naar het moment, waarop

geen enkel onderscheid tussen Christus en ons meer wezen zal.

En daarmee bereiken we meteen ook ons tweede punt. Het thema was: De apostolische aansporing om te leven uit de christelijke hoop. Daarbij hebben we eerst gezien, dat ons wordt aangewezen: De rijkdom van deze christelijke hoop.

2. Nu in de tweede plaats wordt ons ook gewezen op: De verantwoordelijkheid dóór deze christelijke hoop. In zijn aansporing om te leven uit de christelijke hoop, wijst Johannes ons op onze verantwoordelijkheid door die christelijke hoop. De christelijke hoop, broeders en zusters, jongens en meisjes, is niet iets, wat buiten ons leven staat. Nee, ze moet iets uitwerken in ons. Ze moet ons tot andere mensen maken: tot blijde, verwachtende, strijdende mensen. "Een ieder", zegt Johannes, "die deze hoop op Hem heeft, reinigt zich, gelijk Hij rein is." Wat is er vaak bij ons nog een tegenstelling tussen leer en leven. Zó soms, dat er door de wereld over gesproken wordt. Dat zij schampert op die christenen, die je zondags altijd heel vroom naar de Kerk ziet gaan, maar die je in de week toch terdege in de gaten moet houden. Ze zijn dan wel heel mooi met de mond, maar in de grond der zaak zijn ze geen haar beter dan de anderen.

Als dat ook van u gezegd wordt misschien, zet u er dan voor in om het te veranderen. Want het hoort zo niet, zegt Johannes: "een ieder, die deze hoop op Hem heeft, reinigt zich. Dat is: hij doet de zonde weg. Hij gruwet van het kwaad en van alle verontreiniging. En hij dóet de gerechtigheid.

Dat is: hij bewaart Gods geboden. En dit in de meest volstreckte zin van het woord! Want leest u maar: ". . . die reinigt zich, zoals Hij, uw Here Jezus Christus, rein is." Kijk, daarmee wordt ons toch wel het vuur na aan de schenen gelegd! Hier komt niemand meer onderuit. Want als u precies wilt weten, wat door Johannes bedoeld wordt, dan moet u zo uw Bijbeltje eens doorbladeren en nagaan, wat daarin zoal van de Here Jezus verteld wordt. Hij was rein in alle opzichten. Het was Zijn spijze te doen de wil van Zijn Vader, die in de hemel is. Zo, dat Hij rustig tot de Joden kon zeggen: "Wie van u overtuigt Mij van zonde?" (Johannes 8 : 46).

Ziet U? Hij was rein in alle opzichten. En zó rein moeten nu ook u en ik en jullie willen zijn. Zo rein moet ieder willen zijn, die op Hem hoopt, zegt Johannes. Dat wil zeggen: rein van hart, want alleen de reinen van hart zullen de Here zien. Rein van wil, zodat ons dagelijks gebed zal zijn: Leer mij willen, wat U wilt en wat U niet wilt. Rein van hand, zodat we er werkelijk afkerig van zijn om ook maar iets te doen, wat "onrein" is. Rein van gedachten, zodat we elke opwelling weg willen dringen, die ook maar even de verkeerde kant op gaat.

O zeker, dan weet ik heel goed, wat door ons wordt beleden in zondag 44, dat ook de allerheiligsten, zolang als zij in dit leven zijn, maar een klein begin hebben van deze gehoorzaamheid. Geen mens is er vandaag nog zonder zonden. En ons hart is nog altijd de vuile bron, waaruit onophoudelijk allerlei vuile zonden naar boven borrelen. Zoveel gebreken en zonden bevinden zich nog in ons leven, dat een man als Paulus er onder gekreund heeft en geroepen: Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods? En gelooft u maar, dat Johannes hem dit volmondig heeft nagezegd. En tóch zegt hij hier: "die reinigt zich, gelijk Hij rein is." Niet dus: Die moest het eigenlijk doen. Hij móest zich eigenlijk reinigen, maar hij kón het niet." Ook niet: Die moet erkennen, dat hij niet in staat is om zichzelf te reinigen. Wat zijn er nog een mensen in de Kerk, ook hier onder ons wel misschien, die op déze manier proberen zich van het woord van Johannes af te maken. Ze willen wel. Ja, natuurlijk wel. Maar ze kunnen niet. En dus. Ja, en dus: Wie deze hoop op Hem heeft, wie naar de bruiloft van het Lam wil gaan en naar het eeuwige leven, die reinig zich, gelijk Hij rein is. Dat is met andere woorden: Hij dóet het eenvoudig. Hij kàn gewoon niet anders meer. Het hoort nu één keer bij zijn hoop. Het ligt daarin opgesloten. Zoals Johannes dat ook ergens anders zegt: "Een ieder, die uit God geboren is, doet geen zonde; want het zaad van God blijft in hem en hij kàn niet zondigen, want hij is uit God geboren. (4 : 9).

Natuurlijk dit is niet, dat er nooit meer zonde in ons leven kan voorkomen. Dat te zeggen leert Johannes ons wel af in Hoofdstuk 1: "Indien wij zeggen, dat wij geen zonde hebben, misleiden wij onszelf en de waarheid is in ons niet." Maar het is wel, dat we van de zonde onze praktijk niet meer kunnen maken. Dat we jágen naar de heiligmaking en naar de goede werken. Zoals Johannes dat ook zegt: "Een geloof zonder de werken is dood. Zo is evengoed een hopen zonder de werken dood.

En daarom, broeders en zusters, jongens en meisjes, wanneer u leeft in de hoop op de heerlijkheid van God, zodat u met heel uw hart er naar húnkert om mét Christus te zijn en aan Hem gelijk te zijn, dan kán het niet anders, of al uw zonden moeten uw leven uit: De openbare maar ook de verborgen zonden: Allemaal. Ze passen daarin niet meer. Net zo min als ze passen in het nieuwe Jeruzalem. Denk maar aan wat de Here Jezus Zelf op Patmos aan deze zelfde Johannes geopenbaard heeft: "En in haar zal niets inkomen, en niemand, die gruwel en leugen doet, maar alleen zij, die geschreven zijn in het boek des levens van het Lam.". "Maar de lafhartigen, de ongelovigen, de verfoeilijken, de moordenaars, de hoereerders, de tovenaars, de afgodendienaars, de leugenaars - ook dus zij, die maar doen alsof: van buiten vroom, maar van binnen onrein - hun deel is de poel van vuur en zwavel, dat is de tweede dood." Nog eens, ik doe geen woord af van wat naar de Schriften door ons wordt beleden in zondag 44. Het is ook heel beslist waar, wat we belijden met iedere avondmaalsgang, dat we midden in de dood liggen. Maar het is niet waar, dat er dus bij ons ook maar weinig of niets van een verandering te zien kan komen. Want nu denk ik nog even weer aan dat woord van Paulus in 2 Corinthe 3: "En wij allen, die met een aangezicht, waarop geen bedekking is, de heerlijkheid des Heren weerspiegelen, veranderen naar hetzelfde beeld van heerlijkheid tot heerlijkheid, IMMERS DOOR DE HERE, DIE GEEST IS."

Daar hebt u het. Hij verandert ons: Onze Hogepriester naar de ordening van Melchizédek, Die eerst de reiniging van onze zonden aan het kruis tot stand heeft gebracht en nu zit aan de rechterhand van de majesteit in de hemelen. Hij is daar niet werkeloos geworden. Nee, maar door zijn Geest is Hij er heel hard mee bezig te bewerken, dat we straks niet meer het beeld van de stoffelijke Adam zullen dragen, maar het beeld van Hem, de hemelse! Hij is er ook hier weer mee bezig door de prediking. Hij doet al een nieuw begin in ons zichtbaar worden.

Kijk, en omdat Hij het doet, dáárom moeten wij nu ook onszelf reinigen van de zonde. We móeten, omdat Hij begint! Omdat Hij maakt tot bruiloftskinderen. Omdat Hij ons wil sieren met het helderwitte bruiloftskleed van de vergeving van de zonden. Zodat we het nu in de zonde eenvoudig niet meer uit kunnen houden. We gáán ons veranderen, omdat Hij ons verandert. Door Zijn Heilige Geest! En zó gaat het naar de bruiloft toe. En naar de totale levensreiniging. Door Hem, door Hem alleen!

Hebt u het begrepen, broeders en zusters, en jullie jongelui? De christelijke hoop, dat is niet een soort van heimwee naar wat komen gaat. Een stil wat voor je uit mijmeren over dat wonder dat we straks Jezus gelijk mogen zijn. Nee, ze is een kracht: Een kracht van Jezus Christus, waardoor Hij vernieuwt en wij ons reinigen. En waardoor Hij er voor zorgt, dat we in de eeuwigheid niet verloren gaan. Kijk en als u dat nu vast houdt, dan wordt vanzelf uw leven één grote lofzang vanwege die hoop, die al ons leed verzachten doet. En we steken het hoofd omhoog, want we zullen de eerkroon dragen. We proberen ook door onze godvrezende wandel onze naasten voor Christus te winnen. Zelfs al brengt het moeite mee, omdat men tenslotte liever de duisternis heeft dan het licht. Maar we hebben begrepen, dat Woord van Christus, dat we zó onze goede werken moeten laten schijnen voor de mensen, dat zij onze Vader, die in de hemelen is, verheerlijken! Het gaat tenslotte om Hem. Zoals het de Here Jezus Zelf ook in alles ging om Hem! Dat zijn wil geschieden en Zijn rijk komen zou; Zijn Naam ook zou worden geheiligd door een grote schare van mensen, die niemand tellen kan. Zie, hoe grote liefde ons de Vader gegeven heeft, dat wij kinderen van God mogen heten en wij zijn het ook. Ja, we zijn het! Ook al is het vaak niet meer te zien misschien, doordat de wereld ons veeleer het

uitschot acht. Maar als Hij geopenbaard zal zijn, dan zal ook dát door Hem geopenbaard worden. Dat is de belofte, waarop u hopen mag. Laten we dan ook ons allemaal inzetten om rein te zijn, zoals Hij rein is. In Zijn kracht!

En nu denk ik aan dat verhaal, dat ik ergens las van een martelaar, die uit "Het Steen" in Gent naar het schavot werd geleid. Zo goed en zo kwaad als het ging, sloeg hij onderweg het vuil van zijn kleren af. Met als gevolg de spottende vraag van één van de soldaten, waarom hij zich deze moeite nog getroostte. Het antwoord was: Omdat ik op weg naar de bruiloft ben. Nog een klein en zwaar stukje en ik ben er. Moet ik soms niet netjes aankomen en er feestelijk uitzien?

Kijk broeders en zusters, jongens en meisjes, die man heeft het begrepen: Een ieder, die deze hoop op Hem heeft, reinigt zich, zoals Hij, onze Here Jezus rein is. U bent bruiloftskinderen. En u krijgt het bruiloftskleed. Welnu dan, sla elke dag het vuil van uw kleren af!

Amen.